

عنوان مقاله:

قوانین و نظریات مربوط به حاشیه نشینی از دریچه توانمندسازی مناطق حاشیه نشین

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی معماری و شهرسازی اسلامی و ترسیم سیمای شهری پایدار با گذر از معماری ایرانی- اسلامی و هویت گمشده آن (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

عیسی حمیدی مقدم - مدیرگروه معماری و شهرسازی دانشگاه جامع علمی- کاربردی زاهدان

معصومه حمیدی مقدم - کارشناس معماری

خلاصه مقاله:

اصطلاح حاشیه نشین بر فرایند تاریخی دلالت دارد که اشکالی از تامین مسکن و اسکان گروه های کم درآمد را از قبیل زاغه یا آلونک نشینی پراکنده به مثابه فقر مطلق، تصرف عدوانی اراضی به شکل خانه سازی و تفکیک غیرقانونی و غیررسمی دربرمی گیرد. اصطلاح حاشیه نشینی البته مفهومی زمان مند است و اکنون به عنوان مرحله گذار از روند تامین مسکن گروه های کم درآمد شهری شناخته می شود و از حیث کالبدی به زیرمجموعه ای از بازارهای مسکن شکل می بخشد که نیازهای سکونتی این گروه های درآمدی را برآورده می سازد. حاشیه نشینی پدیده ای است بحرانی، ناشی از رشد بی رویه شهرها، پدیده ای در حال گسترش که اگرچه از توان ها و امکانات استفاده از آن آگاهی کافی وجود ندارد، اما از تهدیدات و خطرات آن سخن بسیار رانده می شود. در مطالعه و بررسی هرمنطقه حاشیه نشین، جهت کمک به رشد و توسعه آن و زدودن فقر و محرومیت از چهره آن، نخستین گام بررسی و شناخت علل شکل گیری منطقه می باشد، شناختی که منجر به بازبینی امکانات منطقه شده و چه بسا در ارائه ی راهکارهای توسعه نقشی موثر داشته باشد. پس از آن شناخت ویژگی های اجتماعی، اقتصادی و سیاسی منطقه و بررسی عواملی که به محرومیت آن دامن می زنند، امری ضروری است. اما در کشور ما به نظر می رسد مهمترین گام، بررسی راهکارهای مدیریتی اتخاذ شده در طول زمان می باشد. راهکارهایی که گاه در سطح کلان خود باعث ظهور حاشیه نشینی می شود. «سازوکارهای تبعیض آمیز و فقرزا بر پایه ی توزیع غیرعادلانه ی منابع قدرت، ثروت و درآمد در جریان».

کلمات کلیدی:

حاشیه نشینی، مهاجرت، قوانین

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/422052>

